

Σε σχέση με τα γεγονότα της 15-11-95 αναλαμβάνουμε την πολιτική ευθύνη και δηλώνουμε: Να! επιτεθήκαμε εμείς πρώτοι στα κορδόνια των Κνιτών αφού πρώτα βέβαια τους προειδοποιήσαμε και τους δώσαμε διορία να ξεκουμπιστούν από το Πολυτεχνείο. Οι αναγνώστες της εφημερίδας σας ας έχουν όμως υπ' όψη τους τα εξής περιστατικά:

α) Η «περιφρούρηση των φοιτητών» ήταν άτομα της ΕΦΕΕ, της ΚΝΕ, της ΕΣΑΚ και άλλων οργανώσεων του ΚΚΕ. Πολλοί ήταν σε ηλικία πάνω από 35 και όλοι μαζί ήταν σε όγκο τουλάχιστον τριπλάσιοι από τους αναρχικούς. Ήταν παραταγμένοι σε τετράγωνα και οπλισμένοι με καδρόνια. Ελάχιστοι από αυτούς είχαν οποιαδήποτε σχέση με τους φοιτητές του Πολυτεχνείου.

β) Οι φοιτητές του Πολυτεχνείου των επιτροπών κατάληψης, τους ζήτησαν πολλές φορές να αποχωρήσουν (αυτοί και όχι εμείς) εισπράτοντας την απάντηση «Μην φοβάστε εμείς είμαστε εδώ για να σας προστατεύσουμε από τους αναρχικούς!!!» Αυτό μας το δήλωσαν οι ίδιοι οι φοιτητές του Πολυτεχνείου.

γ) Η συγκέντρωση των αναρχικών στο Πολυτεχνείο έγινε γιατί υπήρχε στο κτίριο Γκίνη προγραμματισμένη συζήτηση για την κρατική καταστολή. Οι αναρχικοί ήταν άοπλοι και εξοπλίστηκαν κατά τη διάρκεια της συζήτησης μπροστά στο φόβο επίθεσης των Κνιτών. Καμιά «ομάδα Βλασσόπουλου» δεν κάλεσε συγκέντρωση.

Σε σχέση με τη χυδαία επίθεση ενάντια στον σύντροφο Βλασσόπουλο δηλώνουμε ότι ανεξάρτητα από όποιες ιδεολογικές διαφωνίες, τον θεωρούμε τίμιο και ασυμβίβαστο αγωνιστή και θα του συμπαρασταθούμε ενάντια σε οποιαδήποτε επίθεση του κράτους και των σταλινικών καθαρμάτων.

Για μας η ηγεσία του ΚΚΕ και της ΚΝΕ είναι ένας γραφειοκρατικός μηχανισμός έμμισθων υπαλλήλων που σκοπό είχε να αντικαταστήσει την άρχουσα τάξη σε περίπτωση σοβιετικής εισβολής. Μετά την κατάρρευση του μαρξισμού και των καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης, σκοπός της κομματικής γραφειοκρατίας είναι απλά να συνεχίζει να υπάρχει, σπιζόμενη από τις εισφορές των μελών και των φίλων του ΚΚΕ, αλλά και από τα κέρδη των επιχειρήσεων(!!!) που ιδιοκτήτης τους είναι το ΚΚΕ.

Είναι σαφές πως δεν έχουμε να κάνουμε με ένα επαναστατικό ή έστω με ένα ρεφορμιστικό κόμμα αλλά με έναν μηχανισμό χειραγώγησης και αναπαραγωγής του ίδιου του τού εαυτού. Από την άποψη αυτή η ηγεσία του ΚΚΕ διαφέρει από τον υπόλοιπο εξουσιαστικό μηχανισμό μόνο στο γεγονός ότι ψωνίζει οπαδούς από τα «αριστερά».

Η μόνη του λειτουργία στις σημερινές συνθήκες είναι να σταματά όσους απογοητευμένοι από την αστική πολιτική στρέφονται σε επαναστατική κατεύθυνση.

Από την άποψη αυτή, «αντικειμενικά» το ΚΚΕ αποτελεί το τελευταίο ανάχωμα της μπουρζουαζίας.

Είναι φανερό πως δεν είμαστε διατεθειμένοι να ανεχτούμε την επανεμφάνιση των ΚΝΑΤ και σε περίπτωση υποτροπής θα απαντήσουμε ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ.

ΚΑΤΩ Η ΚΝΕ, Η ΝΕΑ ΕΚΟΦ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

18/12/95

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΛΗ
Αρ. Λογ. Εθνική Τράπεζα
157 / 882717 - 63

ΝΟΕΜΒΡΗΣ '95

Θέλουμε να δηλώσουμε πως αισθανόμαστε περήφανοι που σταθήκαμε ο ένας πλάι στον άλλον την αυγή της 17ης προς 18ης Νοέμβρη περιτριγυρισμένοι από τους ένστολους δολοφόνους και οι παλμοί της καρδιάς μας χτυπούσαν στον ίδιο ρυθμό, τον ρυθμό της ελεύθερης συνείδησης. Μπορούν να μας στερήσουν την ελευθερία μας αλλά δεν μπορούν να φυλακίσουν την ψυχή και την εξεγερμένη μας συνείδηση. Καμιά μορφή καταστολής, καμιά μορφή κρατικής βίας δεν θα μας υποτάξει. Είμαστε όρθιοι και συνεχώς πληθαίνουμε. Ας τρέμουν...

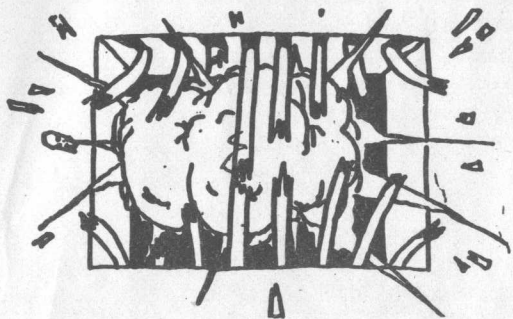
Οι «γνωστοί-άγνωστοι» του Πολυτεχνείου
Κρατητήρια Γενικής Ασφάλειας
19 Νοέμβρη 1995

Η δίψα για ζωή και για ελευθερία δεν αιχμαλωτίστηκε ούτε για μια στιγμή. Δεν μπήκε ούτε για λίγο στα σιδερένια κλουβιά τους. Δεν παραδόθηκε, δεν εξαγοράστηκε ποτέ. Θα την ξαναβρούν σύντομα απέναντί τους με τον τρόπο ακριβώς που τρέμουν....

Η ΑΡΝΗΣΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ ΤΩΝ 7 ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ '95 ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΣΤΑΣΗ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Το έκτακτο αυτόφωρο στρατοδίκαιο αφού χώρισε τους συλληφθέντες σε ομάδες σύμφωνα με το επάγγελμα την ηλικία και το φύκελλο, ξεχώρισε 137, τους δίκασε και τους καταδίκασε με συνοπτικές διαδικασίες. Για 7 απ' αυτούς όρισε να μην έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα η έφεση και να οδηγηθούν στη φυλακή με αιτιολογία τη «φύση της προσωπικότητάς τους»...

Η δίψα για ζωή και για ελευθερία δεν αιχμαλωτίστηκε ούτε για μια στιγμή. Δεν πρένι κλουβιά τους. Δεν σιδερέ. Θα την ξαναβρούν σύντομα απέναντί τους με τον τρόπο ακριβώς που τρέμουν....

**Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΘΑ ΚΑΤΑΡΤΗΣΕΙ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ ΤΩΝ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ '95
Η ΜΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΙΣ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΕΣ ΔΙΚΕΣ ΠΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 7 ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ
ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑΔΟΘΟΥΝ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

**Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων
και Ατόμων
για την Κοινωνική Αλληλεγγύη
και την Πολύμορφη Δράση**

Εκδοση:
Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη
και την Πολύμορφη δράση
ΓΕΝΑΡΗΣ 1996

Το τέλος του παραμυθιού της «Μεταπολίτευσης»

Μέσα στα πλαίσια της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, κάθε εξουσιαστικός οργανισμός βρίσκεται σε διαρκή εγρήγορση για την κατάληψη πιο στρατηγικής θέσης και παράλληλα σταθεροποίησης της ισχύος του στα διήθεν καθορισμένα γεωγραφικά πλαίσια εκμετάλλευσης και κυριαρχίας του. Αυτή η εποχή λοιπόν μπορεί να χαρακτηριστεί ως εποχή έντονων κρατιστικών σχεδιασμών προς την υλοποίηση του στόχου που παραμένει η πλήρης εκμηδένιση κάθε κοινωνικής αντίστασης, παγκόσμια.

Εικοσιδύο χρόνια μετά την ανάληψη της διαχείρισης της εξουσίας από τους κοινοβουλευτικούς δημοκράτες στον ελληνικό χώρο, τέθηκε και πάλι η αναγκαιότητα από την πλευρά του κράτους για μια εκ νέου αναπροσαρμογή των όρων και των συνθηκών κυριαρχίας του, αυτό που αυτοί αποκαλούν μια «νέα μεταπολίτευση». Οι μεταρρυθμίσεις και εκσυγχρονίσεις των κρατιστικών λειτουργιών, επειδή από τη φύση τους ήταν είναι και θα παραμένουν βαθιά αντιανθρώπινες, αναζητούν την περιφωμη «κοινωνική συναίνεση» ως μέσο ασφαλούς εγκαθίδρυσης και αφομοίωσης τους, από την πλευρά των ανθρώπων.

Οι συνεχείς εναλλαγές διαχειριστών στην εξουσία τα τελευταία χρόνια, ως κίνηση του κράτους απέναντι στον κοινωνικό αναβρασμό, έδωσε τη θέση της στην παγίδα της «σοσιαλιστικής σταθερότητας», που από το 1993 και δω προσπαθεί να πετύχει την «κοινωνική συναίνεση» που δεν κατάφεραν οι προηγούμενοι διαχειριστές, είτε με προβολή ανθρωπίνων προσώπων, είτε την «κοινωνική συναίνεση» δια μέσω της βίας.

Είναι γεγονός ότι η κοινωνία στο μεγαλύτερο κομμάτι της εκφράζει μια διαρκή αντιπάθεια προς τους πολιτικούς, τα κόμματα, τα ΜΜΕ και γενικότερα προς κάθε έκφραση της κρατικής υπόστασης, (συμπεριλαμβανομένων των συνδικάτων και των συνδικαλιστών), θεωρώντας τους αναξιόπιστους και δείχνοντας καχυποψία προς τα λεγόμενά τους και τις κινήσεις τους. Αυτή η γενικευμένη κοινωνικά στάση αποτελεί αιχμακό πρόβλημα στους κρατιστές στην προσπάθεια αποδοχής τους ως τέτοιους, μεγεθύνοντας τη διαχωριστική γραμμή που ανέκαθεν υπάρχει μεταξύ κράτους και κοινωνίας. Και μπορεί γραμμικά κάτι τέτοιο να φαντάζει υπερβολικό ή έστω δυσδιάκριτο (μετά από τόσα χρόνια βίας και κυριαρχίας) αλλά δεν παύει να αποτελεί το εμπόδιο και το φετίχ των κυρίαρχων να συνδέσουν την ανθρωπινή ζωή με την «αναγκαιότητα» ύπαρξης του κράτους. Αυτή ακριβώς η αναξιопιστία που σε πολλές περιπτώσεις ξεπέρασε αυτά καθ' εαυτά τα στενά πλαίσια της, οδήγησε στο εγγύς παρελθόν κομμάτια της κοινωνίας να υιοθετήσουν πρακτικές, όχι αναρχικές αλλά σύμφυτες με την ανθρωπινή διάστασή τους και να ξεπεράσουν στην πράξη τις εντολές κομματικών και συνδικαλιστικών χειραγωγών. Ποιος ξεχνάει τον αποκλεισμό των εθνικών δρόμων για ένα μήνα περίπου από τους αγρότες τον Μάρτη του '95, τις συνεχιζόμενες για μια πενταετία τώρα κινητοποιήσεις, συγκρούσεις και εξεγέρσεις των μαθητών, τις διήμερες συγκρούσεις των εργατών της ΝΑΥΣΙ στον Πειραιά και τόσες άλλες μικρές ή μεγάλες εστίες αντίστασης, επαναλαμβανόμενες χωρίς το χαρακτηρισμό πυροτεχνήματος. Δεν ενδιαφέρει και τόσο αν και κατά πόσο η στάση διαφόρων κομματιών ήταν περιορισμένη χρονικά ή για ποιούς λόγους έγινε. Εκείνο που αξίζει και μένει ως παρακατα-

θήκη είναι η οικειοποίηση πρακτικών έξω και πέρα από τα πλαίσια που ορίζει και επιβάλει το κράτος και η λειτουργικότερη επανάληψή τους.

Είναι δεδομένο ότι τόσο στον Ελλαδικό χώρο όσο και πανευρωπαϊκά, οι κυρίαρχοι αντιμετωπίζουν εμφανή προβλήματα εφαρμογής των νέων ενοποιημένων όρων κυριαρχίας. Όσο κι αν φαντάζει περίεργο, όσο ενοποιημένη εμφανίζεται η κυριαρχία, άλλο τόσο ενοποιημένη είναι η εκμετάλλευση αλλά και η αντίδραση και αντίσταση των ανθρώπων. Οι συγκρούσεις στη Γαλλία, στο Βέλγιο και αλλού, ενάντια στους νέους όρους κυριαρχίας, «στη νέα τάξη πραγμάτων» όπως την ονομάζουν, περιβάλλεται αμέσως από την αλληλεγγύη δίνοντας ταυτόχρονα το μήνυμα, σε ανθρώπους από άλλες γεωγραφικές περιοχές που κινητοποιούνται και αγωνίζονται για τα ίδια θέματα. Ο φόβος των κρατιστών ότι «η Γαλλία δεν είναι πολύ μακριά» αποδεικνύει το παραπάνω. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι το κράτος εξοπλίζει διαρκώς τους μηχανισμούς καταστολής με αθρόες προσλήψεις και υπερωρίες μηχανήματα. Και βέβαια εξοπλίζεται γιατί φοβάται. Ξέρουν πολύ καλά ότι αργά ή γρήγορα **η πάντοτε παρούσα και υποβόσκουσα κοινωνική εξέγερση θα ξεσπάσει**. Τα γεγονότα και οι συνθήκες δεν είναι οι καλύτερες για αυτούς.

Σ' αυτή την όχι και τόσο αμετάβλητη περίοδο το κράτος εμφανίζεται να λειτουργεί περισσότερο με την εκτελεστική του εξουσία, (είναι γνωστή η περίφημη «διάκριση των εξουσιών» που προπαγάνδιζε η σοσιαλιστική πτέρυγα διαχείρισης της εξουσίας), δηλαδή την αστυνομία και τη δικαιοσύνη του προσπαθώντας, — έχοντας σαν δεδομένο την αναξιοπιστία που το περιβάλλει —, να συγκρατήσει με την βία τις κοινωνικές αντιθέσεις αλλά και διεργασίες που συντελούνται. Και είναι σίγουρο ότι ο μεγάλος φόβος των κυρίαρχων είναι ακριβώς αυτή η σύνθεση και ζύμωση των απόψεων και αντιλήψεων και η διασπορά τους μέσα στην κοινωνία. Δημιουργείται έτσι ένα σοβαρό πρόβλημα για το κράτος στη βάση του σπασίματος της όποιας εικόνας προσπαθούν τα ΜΜΕ να κατασκευάσουν αναφορικά με τους αγωνιζόμενους ανθρώπους και τις πρακτικές τους. Είναι σίγουρο ότι όταν οι αναρχικοί βρέθηκαν δίπλα στους απεργούς της ΕΑΣ, δίπλα στους συνταξιούχους ή στους εργάτες της ΝΑΥΣΙ (παρά την αντίθετη εικόνα που πήγαν να κατασκευάσουν οι συνδικαλιστές μιλώντας στις τηλεοράσεις), ούτε εκδιώχθηκαν ούτε απομονώθηκαν. **Πορεύτηκαν δίπλα-δίπλα με όλους αυτούς συμβάλλοντας στην ανάπτυξη της όποιας συγκρουσιακής πρακτικής μπορούσε ν' αναπτυχθεί.**

Εν κατακλείδι, το κράτος αντιμετωπίζει προβλήματα τόσο μέσα στο ίδιο το εξουσιαστικό στρατόπεδο όσο και στην αντιμετώπιση του εντεινόμενου κοινωνικού ανταγωνισμού. Σίγουρα δεν ευαγγελιζόμαστε ότι διανύουμε μια προεπαναστατική περίοδο. Όμως σίγουρα οι συνθήκες δεν είναι οι ευνοϊκότερες που θα ήθελε το κράτος. Απ' αυτή την οπτική πιστεύουμε ότι τίποτε δεν είναι ουρανοκατέβато, ότι τίποτε δεν πάει χαμένο και εν τέλει η ανάπτυξη της ΑΜΕΣΗΣ ΔΡΑΣΗΣ είναι αυτή που θα διογκώσει τα υπαρκτά προβλήματα των κρατιστών. **ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΠΕΙ...**

Χρονικό του Νοέμβρη '95

Έχοντας ήδη αναφερθεί σε ορισμένα χαρακτηριστικά αυτής της περιόδου, γίνεται φανερό ότι τα γεγονότα του Νοέμβρη 1995 και κυρίως η εβδομάδα του Πολυτεχνείου, δεν ήταν κάτι μεμονωμένο, αλλά αποτέλεσαν ένα κομμάτι του συνεχούς και πολύμορφου κοινωνικού αγώνα.

Είναι ιδιαίτερα σημαντικό να δούμε αυτά τα γεγονότα συνολικά και με την ουσιαστική σχέση που τα συνδέει.

Στις 11 Οκτώβρη διοργανώνεται φοιτητική πορεία με κατεύθυνση το υπουργείο ο παιδείας. Στη διάρκεια της πραγματοποιούνται επιθέσεις σε τρία αυτοκίνητα.

Την ίδια μέρα συνεχίζονται οι συγκρούσεις ανάμεσα στους απεργούς της ΝΑΥΣΙ και τα ΜΑΤ στο κέντρο του Πειραιά και μπροστά στο υπουργείο εμπορικής Ναυτιλίας. Κάτω από την πίεση των πυροσβεστικών ενεργειών των συνδικαλιστών η επέκταση των συγκρούσεων αποσοβείται.

Μέσα σε ένα κύμα καταλήψεων σε διάφορες πανεπιστημιακές σχολές, καθώς και σε ορισμένα σχολεία, πραγματοποιείται στις 14-11-95 πανεκπαιδευτική πορεία που ξεκινά από τα Προπύλαια. Λίγο πριν την έναρξη της πορείας καταστρέφεται ολοσχερώς, με βόμβες μολότωφ, ένα βαν του τηλεοπτικού Σκάϊ, ενώ ξυλοκοπούνται δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερς.

Στη Σταδίου και στο ύψος της Νομαρχίας πραγματοποιούνται επιθέσεις με βόμβες μολότωφ στην Κτηματική Τράπεζα και στην Τράπεζα Πίστωσης ενώ επακολουθούν αψιμαχίες με τις αλυσίδες περιφρούρησης-καταστολής της ΚΝΕ, οι οποίες είναι προκλητικές και φωνάζουν συνθήματα του τύπου «έξω οι χαφιέδες από την πορεία».(!) Στο διάστημα αυτό γίνονται επιθέσεις στους επικεφαλής αξιωματικούς της ΕΛΑΣ και σε δημοσιογράφους που βρίσκονται στην αρχή της πορείας.

Η πορεία φθάνει στο υπουργείο παιδείας. Εκεί επιχειρείται είσοδος του συνόλου της πορείας στο κτίριο και μπροστά σ' αυτό πραγματοποιούνται συμπλοκές σώμα με σώμα με τις δυνάμεις της Υ.Μ.Ε.Τ. Ύστερα από επέμβαση δυνάμεων των ΜΑΤ και υποχωρητικότητα των συνδικαλιστάρων φοιτητών, αποφεύγεται η κατάληψη του υπουργείου και η πορεία υποχωρεί. Στο διάστημα αυτό πετιούνται πέτρες και φωτοβολίδες ενάντια στα ΜΑΤ και κυνηγιούνται δημοσιογράφοι, ενώ η περιοχή δονείται από τα συνθήματα: ΜΠΑΤΣΟΙ-ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ και ΑΛΗΤΕΣ - ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ -ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ.

Τις απογευματινές ώρες της ίδιας μέρας, πορεία που είχε διοργανωθεί από αναρχικούς στην Θεσσαλονίκη δέχεται επίθεση των μπάτσων, όπου ξυλοκοπούνται και συλλαμβάνονται τέσσερα άτομα. Το υπόλοιπο σώμα της πορείας καταλαμβάνει τη Θεολογική σχολή απαιτώντας πρώτιστα την άμεση αποφυλάκιση των συλληφθέντων, την άμεση απελευθέρωση του απεργού πείνας Κ. Καλαρέμα, ενώ εκφράζουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στην εξέγερση του Κορυδαλλού που έχει ξεσπάσει στις φυλακές την ίδια μέρα. Τρίωρες συγκρούσεις ξεσπούν με τις δυνάμεις των ΜΑΤ και ασφαλίτες μετά τις 8 το βράδυ. Στη διάρκεια τους καταστρέφονται μηχανές της ομάδας Ζήτα και πυροπολούνται τα γραφεία της Διεθνούς Έκθεσης.

Εν τω μεταξύ στην εξέγερση των φυλακισμένων του Κορυδαλλού, έχουν συλληφθεί σαν όμηροι 8 σωφρονιστικοί υπάλληλοι, οι οποίοι απελευθερώνονται σταδιακά, μετά από διαπραγματεύσεις, τις επόμενες μέρες. Ταυτόχρονα γίνονται πολλές απόπειρες απόδρασης των φυλακισμένων.

Την επόμενη μέρα (15-11-95) αρχίζει ο τριήμερος εορτασμός της επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Η Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση, όπως κάθε χρόνο, έχει τραπέζια σ' όλη τη διάρκεια του τριημέρου, με έντυπα, αφίσες, προκηρύξεις και πανό.

Η κατάσταση στον Κορυδαλλό είναι έκρυθμη και οι δυνάμεις των ΜΑΤ παρό

τις επεμβάσεις με ρίψη δακρυγόνων και πυροβολισμών δεν διανοούνται καν μια επέμβαση με δεδομένο μάλιστα το γεγονός πως ήδη η εξέγερση έχει επεκταθεί και οι φυλακισμένοι έχουν καταλάβει και το αρχιφυλακείο.

Το απόγευμα γίνεται επίθεση, από ομάδα ατόμων, με βόμβες μολότοφ στο Υπουργείο Εμπορίου και στα γραφεία του ΠΑΣΟΚ, στην πλατεία Κάνιγγος. Το ίδιο απόγευμα πραγματοποιείται προγραμματισμένη συζήτηση στο Πολυτεχνείο, στο κτίριο Γκίνη, όπου αποφασίζεται η έμπρακτη αλληλεγγύη στον απεργό πείνας Κ. Καραρέμα, στους αναρχικούς που έχουν καταλάβει την Θεολογική σχολή της Θεσσαλονίκης και στους εξεγερμένους του Κορυδαλλού.

Στο μεταξύ εγκάθετοι της ΚΝΕ και του ΠΑΣΟΚ με ρόπαλα συγκεντρώνονται την ίδια ώρα στο Πολυτεχνείο προκειμένου να επιτεθούν στους αναρχικούς που βρίσκονται στη συνέλευση και να αποτρέψουν τις εκδηλώσεις αλληλεγγύης. Αργά το βράδυ, οι εγκάθετοι-τραμπούκοι της ΚΝΕ και του ΠΑΣΟΚ που έχουν σχηματίσει ισχυρές αλυσίδες καλούνται από τους αναρχικούς να αποχωρήσουν. Μετά από επανειλημμένες προειδοποιήσεις εκδιώκονται από το χώρο του Πολυτεχνείου με το μόνο μέσο που οι κομματικοί τραμπούκοι μπορούν να καταλάβουν. Τη βία.

Κλείνεται η Στουρνάρη και ξεσπούν τριώρες συγκρούσεις με τις δυνάμεις των ΜΑΤ και «αγανακτημένα» φασιστοειδή που προκύπτουν αργότερα. Στη διάρκεια των συγκρούσεων καταστρέφεται ένα κιόσκι του ΟΑΣΑ και μια αίθουσα των ΙΕΚ ΕΥΝΗ.

Στη Θεσσαλονίκη συνεχίζεται η κατάληψη της Θεολογικής και ενώ γύρω στις 8 το βράδυ ξεκινά πορεία από τη Θεολογική προς το κέντρο της πόλης, τα ΜΑΤ επιτίθενται. Ο κόσμος υποχωρεί στο εσωτερικό της Σχολής ενώ εξελίσσονται συγκρούσεις με τις δυνάμεις των ΜΑΤ και τους Ζητάδες.

Στις 16-11-95 συνεχίζεται η εξέγερση στον Κορυδαλλό με την παράλληλη καταστροφή των κελιών και τις συνεχείς απόπειρες απόδρασης. Η κατάληψη της Θεολογικής, τελικά, λήγει, ενώ στην Αθήνα η ΚΝΕ πραγματοποιεί πορεία ενάντια στις «αντικομμουνιστικές δραστηριότητες» εμφανιζόμενη για άλλη μια φορά σαν δεκανίκι του κράτους.

Και ενώ η εξέγερση στον Κορυδαλλό συνεχίζεται και την επόμενη μέρα (17-11-95), το Πολυτεχνείο και οι γύρω δρόμοι και τετράγωνα βρίσκονται σε κατάσταση πολιορκίας από τις δυνάμεις των ΜΑΤ και τους ασφαλίτες.

Το μεσημέρι πυρπολείται σε δρόμο κοντά στο Πολυτεχνείο ένα τζιπ του Πολεμικού Ναυτικού.

Νωρίς το απόγευμα 300 περίπου άτομα εισέρχονται από την κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου, που ήταν ανοιχτή και σε ελάχιστο χρονικό διάστημα ο χώρος του Πολυτεχνείου και οι μικροφωνικές εγκαταστάσεις χρησιμοποιούνται από τους καταληψίες που συνεχώς πληθαίνουν. Οι μικροφωνικές καλούν τον κόσμο να μην ακολουθήσει την πορεία και να εκδηλώσει έμπρακτα την αλληλεγγύη του στα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας (συνταξιούχους, εργαζόμενους της ΝΑΥΣΙ κλπ), στον απεργό πείνας Κ. Καραρέμα και στους εξεγερμένους του Κορυδαλλού.

Παρόλο που η πορεία ξεκίνησε στις 4:30, πάνω από 2.500 κόσμου παραμένει μέσα κι έξω από το Πολυτεχνείο. Μετά την απομάκρυνση της πορείας, διμοιρίες των ΜΑΤ εμφανίζονται από την Γ' Σεπτεμβρίου, από τις δύο πλευρές της Πατησίων καθώς και από την οδό Πολυτεχνείου, οι οποίες δέχονται επίθεση από τους συ-

γκεντρωμένους με βόμβες μολότοφ και πέτρες ενώ πυρπολείται ένα κιόσκι του ΟΑΣΑ επί της Στουρνάρη και γίνεται προσπάθεια να στηθούν οδοφράγματα στην Πατησίων. Τα ΜΑΤ προχωρούν στη ρίψη κάθε είδους αερίων μέσα κι έξω από το Πολυτεχνείο, προκειμένου να αποφύγουν τις επιθέσεις των συγκεντρωμένων και να τους περιορίσουν μέσα σ' αυτό ενώ ταυτόχρονα κυνηγιέται, κακοποιείται και συλλαμβάνεται κόσμος που βρίσκεται γύρω από το ΕΜΠ ή προσπαθεί να πλησιάσει προς αυτό.

Ο χώρος του Πολυτεχνείου — και οι γύρω δρόμοι — θυμίζουν θάλαμο αερίων. Πολλοί είναι αυτοί που λιποθυμούν. Ενώ οι συγκρούσεις συνεχίζονται, ανάβονται φωτιές μέσα στο προαύλιο προκειμένου να αντιμετωπισθούν τα χημικά αέρια.

Το κράτος φροντίζει να αποκλείσει αυτούς που βρίσκονται μέσα στο ίδρυμα από εκείνους που, με κάθε τρόπο και σ' όλη τη διάρκεια της νύχτας, προσπαθούν να συνενωθούν με τους αγωνιζόμενους μέσα στο Πολυτεχνείο. Η σύγκρουση έχει μεταβληθεί σε μια αντικρατική εξέγερση.

Η λύσσα του κράτους είναι τόσο μεγάλη ώστε τα όργανά του δεν διστάζουν να ξυλοκοπήσουν άγρια και να συλλάβουν μέσα από τα λιγοστά ασθενοφόρα, που μπόρεσαν να προσέλθουν, αυτούς που λιποθυμισμένοι από τα χημικά αέρια μεταφέρονται στα νοσοκομεία. Το ίδιο κάνουν και σ' όσους βρίσκονται στους γύρω δρόμους.

Σ' όλη τη διάρκεια της νύχτας και μέχρι τις πρωινές ώρες, οι προσπάθειες του κράτους και των καθηγητών του ΕΜΠ είναι να αποδυναμώσουν με κάθε τρόπο την εξέγερση, επιστρατεύοντας οι μεν τεράστιες συμμαχίες ένοπλων μισθοφόρων έξω από το Πολυτεχνείο που πλημμυρίζουν την αποκλεισμένη περιοχή με αέρια και διοχετεύουν κάθε είδους ψεύδη και συκοφαντίες μέσα από τα ΜΜΕ, οι δε, προσπαθώντας να σπείρουν τον πανικό στους φοιτητές που βρίσκονται μέσα στο Πολυτεχνείο διοχετεύοντας άθλια ψεύδη για κακουργήματα που δήθεν συντελούνται μέσα στο ίδρυμα, χωρίς ωστόσο να πετύχουν σημαντικά πράγματα.

Στις 3:30π.μ. της 18-11-95, τα ΜΑΤ επιχειρούν να επαναλάβουν το πείραμα του 1991. Επιχειρούν να πυρπολύσουν με δακρυγόνα την αίθουσα Τελετών της Αρχιτεκτονικής. Μετά από καταγιστικά πυρά κατορθώνουν να περάσουν μέσα από ένα τζάμι που σπάζουν ένα δακρυγόνο, το οποίο προκαλεί φωτιά στην κουρτίνα, η οποία λαμπαδιάζει. Ο χώρος είναι ιδιαίτερα εύλεκτος λόγω του ξύλινου πατώματος αλλά και της γενικότερης επίπλωσής του από εύφλεκτα υλικά.

Η φωτιά σβύνεται με πυροσβεστήρες από τους αγωνιζόμενους, που το αντιλήφθηκαν εγκαίρως, αφού προηγούμενα σπάζεται η κλειδωμένη πόρτα του δωματίου αυτού.

Τα ξημερώματα γίνεται γνωστή η απόφαση της Συγκλήτου να επιτρέψει την είσοδο των ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο. Στις 7:30 το πρωί και μπροστά στον κίνδυνο επέκτασης της εξέγερσης — μιας και πίσω από τις αλυσίδες των ΜΑΤ υπάρχει πλήθος κόσμου και συγχρόνως, εξαιτίας του ότι, τη νύχτα είχε προγραμματιστεί πορεία στις 11 π.μ. προς το Πολυτεχνείο αλληλεγγύης στους αγωνιζόμενους — συλλαμβάνει 504 ανθρώπους. Εκεί, στο ίδιο σημείο όπου πριν από 22 χρόνια έριχνε τη σκιά του το τάνκ...

Την ώρα της μεταφοράς των συλληφθέντων στη Γενική Ασφάλεια, γίνονται επιθέσεις, από εξαγριωμένους συγκεντρωμένους νέους, σε περιπολικά.

Από κεί και πέρα το λόγο είχε και έχει η έμπρακτη κοινωνική αλληλεγγύη.

Όταν η εξέγερση ξεσπά...

Έχει μεσολαβήσει ήδη ένα διάστημα περίπου ενάμισι μήνα από τα γεγονότα του Νοέμβρη, από τα οποία διακρίνονται οι εξεγέρσεις στις φυλακές Κορυδαλλού και στο Πολυτεχνείο. Έχει περάσει ένα τέτοιο χρονικό διάστημα από τη στιγμή που το κράτος, φάνηκε να προλαβαίνει την εξάπλωση της εξέγερσης, που εκδηλώθηκε στο χώρο του Πολυτεχνείου, με τη βίαιη επέμβαση των μισθοφόρων συμμοριών του και τη σύλληψη 504 εξεγερμένων.

Κι όμως, ο τρόμος των ανθρωπομόρφων δυνάμεων μπρος στη γενίκευση των κοινωνικών αναταραχών, δεν έχει μειωθεί στο ελάχιστο. Είναι ο ίδιος τρόμος που τους είχε οδηγήσει, κατά τη διάρκεια της εξέγερσης, σ' έναν εκτεταμένο αποκλεισμό της ευρύτερης περιοχής με σκοπό ν' αποτρέψουν την επικείμενη εξάπλωσή της. Ένας τρόμος που επιβεβαιώθηκε από τις συνεχείς προσπάθειες των αλληλέγγυων ανθρώπων, που επεδίωκαν να σπάσουν τον κλοιό των κρατικών συμμοριών, ακόμα και την ώρα της αιχμαλωσίας των εξεγερμένων στις 8:30 το πρωί.

Φυσικά και το συγκεκριμένο γεγονός δεν είναι πρωτόγνωρο όταν ξεσπούν κοινωνικές εξεγέρσεις, καθώς οποιαδήποτε εξέγερση, από τη φύση της και ανεξάρτητα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της, έχει την τάση να εξαπλώνεται.

Μπόρεσε λοιπόν το κράτος να καταπνίξει μιά ακόμη εξέγερση και ν' αποσυμφορήσει τα τεράστια προβλήματα που αντιμετωπίζει όλη αυτή τη περίοδο; Μπόρεσε να παραδειγματίσει μήπως υποδειγματικά την κοινωνία, τρομοκρατώντας την και υπαγορεύοντάς της την υπακοή και την απάθεια; Κάτι τέτοιο όμως ούτε οι ίδιοι οι κρατιστές φέρονται να το πιστεύουν. Το αντίθετο μάλιστα. Οι κουστωδίες των ειδικών αναλυτών τους, τα κάθε λογής τσιράκια τους, πανικόβλητα προβλέπουν και αναμένουν τις μέρες που θα ξεσπάσει η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΡΓΗ. Τις μέρες που προμηνύονται κάθε φορά που μια ακόμη εξέγερση ξαναζωντανεύει τις προηγούμενες και δίνει τροφή και ανάσα στις επόμενες. Μ' έναν τρόπο και μ' έναν ρυθμό που δεν θα καταλάβουν ποτέ, όσο κι αν κοιιάζουν, οι μισητοί εχθροί της ελευθερίας και της ανθρωπινότητας. Δεν θα μπορούσαν άλλωστε ποτέ να κατανοήσουν τη ζωντάνια και το πάθος για ελευθερία μιάς εξέγερσης και κάθε εξέγερσης, που δεν αφήνει στο διάβα της τίποτα απείραχτο και αλώβητο απ' αυτά που οι εξουσιαστές πασχίζουν να διατηρήσουν. Παρ' όλα αυτά, κάθε κοινωνική εξέγερση έχει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της, δηλαδή τον ιδιαίτερο χρόνο που εκδηλώθηκε, τον ιδιαίτερο τόπο, τις γενικότερες συνθήκες του κοινωνικού ανταγωνισμού που την περιέβαλαν, τους αγωνιζόμενους ανθρώπους που συμμετείχαν σ' αυτήν. Όλα αυτά τα συστατικά στοιχεία και άλλα ίσως ακόμα, προσδιορίζουν, κάθε φορά, και την ένταση και την έκταση και τη διάρκεια μιας εξέγερσης που ξεσπά.

Όλα αυτά δεν αναφέρονται, φυσικά, για να βρεθεί ένας τρόπος για να κοστολογείται μια εξέγερση, ή να ζυγίζεται η βαρύτητά της. Κάτι τέτοιο δεν είναι ποτέ δυνατό να συμβεί και δεν θα μπορούσε να είναι ποτέ στις προθέσεις μας. Ούτε φυσικά για να βρεθεί η συνταγή η μαγική. Οι εξεγέρσεις, ούτε προκατασκευάζονται, ούτε ελέγχονται από κανέναν. Σίγουρα όμως υπάρχουν τρόποι συμβολής στη δημιουργική επανάληψή τους και στη συνέχιση του αντικρατικού απελευθερωτικού αγώνα.

Αλλά ας γίνουμε πιο συγκεκριμένοι.

Στην εκδήλωση της εξέγερσης, στον χώρο του Πολυτεχνείου, είναι αξιοσημεί-

ωτη μια φαινομενική αντίφαση. Μια φαινομενική αντίφαση που χρησιμοποιήθηκε από διάφορους δύσμοιρους νεόκοπους τιμητές των κοινωνικών συγκρούσεων, ως επιχείρημα για να μειωθεί η κοινωνική βαρύτητα του γεγονότος. Το ότι, δηλαδή, οι εξεγερμένοι δεν μπόρεσαν να εξαπλώσουν τη δράση τους στον χώρο μακριά από το Πολυτεχνείο και παρ' ότι υπήρξε η εκδήλωση μιας εξέγερσης, αυτό κανείς δεν το αμφισβητεί πλέον σ' όποιο στρατόπεδο κι αν βρίσκεται, δηλαδή δεν έγιναν καταστροφές όπως σ' άλλες περιπτώσεις, σε τράπεζες, κρατικά κτίρια κλπ.

Πρέπει λοιπόν, να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα. Είχαμε καταρχήν την εκδήλωση μιας εξέγερσης με καταφανέστατα αντικρατικά χαρακτηριστικά. Μιας εξέγερσης που δεν θα μπορούσε να μην γίνει ή ν' αποφευχθεί από τους κρατιστές, από τη στιγμή που 3000 αγωνιζόμενοι άνθρωποι αποφάσισαν, ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΙΚΡΗ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗ, να παραμείνουν στο χώρο εντός και εκτός του Πολυτεχνείου και να μην ακολουθήσουν την καθιερωμένη βολτούλα στην Αμερικάνικη Πρεσβεία. 3000 άνθρωποι που άκουγαν γι' αρκετή ώρα, καλέσματα αλληλεγγύης, από τα μεγάφωνα, στους εξεγερμένους του Κορυδαλλού, στον απεργό πείνας Κ. Καλαρέμα και στους συλληφθέντες στη Θεσ/νίκη.

Την ώρα που η ατμόσφαιρα δονούταν από αναρχικά συνθήματα, τη μέρα που πριν από 22 χρόνια τα τανκς του χουντικού κράτους είχαν εισβάλει στον ίδιο χώρο για να καταπνίξουν μια άλλη εξέγερση, κανείς απ' αυτούς τους τρεις χιλιάδες δεν ακολούθησε την πορεία των κομμάτων, την πορεία της θεσμικής σιγουριάς και της αριστερής περιφρούρησης.

Ήταν οι ίδιοι, στη δυναμική, αγωνιζόμενοι άνθρωποι, που στις 17 Νοέμβρη του 1994 είχαν παραμείνει στο χώρο του Πολυτεχνείου δείχνοντας την αλληλεγγύη τους στους αναρχικούς, που είχε συλλάβει το κράτος το πρωί της ίδιας μέρας, για την κοινωνική τους δράση έξω από το χώρο του πολυτεχνείου, καθώς και σε συλληφθέντες καταληψίες σπιτιών.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι παραμείναν με τη θέλησή τους, πυροδοτώντας μια εξέγερση στον ίδιο χώρο, την ίδια μέρα, 22 χρόνια μετά, στέλνοντας και μ' αυτό τον τρόπο, στον κάλαθο των αχρήστων, το παραμύθι της λεγόμενης Μεταπολίτευσης. Την ίδια στιγμή που βρισκόταν σε εξέλιξη η μεγαλύτερη εξέγερση φυλακισμένων, τη στιγμή που πανεπιστήμια και σχολεία βρίσκονταν, εδώ και βδομάδες, κατειλημμένα. Τη στιγμή που, ολοένα και περισσότερα, κοινωνικά κομμάτια βρίσκονται σ' ένα παρατεταμένο αναβρασμό και σε μια αντίθεση με το κράτος που εκφράζεται με κινητοποιήσεις και πορείες. Τη στιγμή που το κράτος αναγνωρίζει την τρομακτική ρευστότητα και ανασφάλεια που χαρακτηρίζουν τη δυνατότητά του να ελέγχει την κοινωνία μέσω κομμάτων και θεσμών. Που αναζητεί μια διάδοχη εκδοχή που θα το στηρίξει αλλά δεν τη βρίσκει. Και κάτι ακόμη. Η εξέγερση των φυλακισμένων στον Κορυδαλλό ταυτίστηκε χρονικά με το φετινό καθιερωμένο τριήμερο του Πολυτεχνείου, αφού όλοι γνωρίζουμε ότι ξεκίνησε στις 14 Νοέμβρη το απόγευμα και ενώ έχουν προηγηθεί εμπρησμοί και επεισόδια σε φοιτητική πορεία στο κέντρο της Αθήνας. Αυτό φυσικά ΚΑΙ ΔΕΝ είναι τυχαίο, ούτε πρωτόγνωρο. Η επιλογή σύνθεσης εξεγερτικών πρακτικών, πέρα από το γεγονός ότι σίγουρα δυσκολεύει το κράτος στις προσπάθειες καταστολής, αφού το φέρνει αντιμέτωπο με πολλά μέτωπα, έχει πολύ πιο ουσιαστικό νόημα. Εκτός κι αν κάποιοι επιτήδριοι, ανακαλύψουν και δώ επαγγελματίες χαρακτήρες για να καλύψουν την εμπάθειά τους σε απελευθερωτικές διεργασίες.

Εκ των πραγμάτων, λοιπόν και η εξέγερση των φυλακισμένων συντέθηκε εξαρχής, τόσο με την εξέγερση του '73, όσο και με συγκρουσιακές και εξεγερτικές προσπάθειες που βρισκόταν σε εξέλιξη. Δεν χρειάζεται, λοιπόν, να κάνει κάποιος περυσπούδαστες αναλύσεις για να καταλάβει ότι το πρόβλημα που έχει δημιουργηθεί στο κράτος απ' τα γεγονότα του Νοέμβρη, αποτελεί μια ορθάνοιχτη πληγή που δεν έχει επουλωθεί από τις συλλήψεις 504 εξεγερμένων. Δεν πρόκειται να τρομοκρατήσει κανέναν το γεγονός, ότι επτά αγωνιστές βρίσκονται κυνηγημένοι, μη δεχόμενοι να παραδοθούν στους ορκισμένους εχθρούς και διώκτες της ελευθερίας. Η κοινωνική αλληλεγγύη, για μιαν ακόμη φορά θα μετατρέψει τα κρατικά σχέδια σε χάρτινους πύργους.

Ανάμεσα στους επτά αγωνιστές, βρίσκεται και ο σύντροφός μας Γιώργος Βλασσόπουλος. Το κράτος, έχοντας προετοιμάσει το έδαφος ήδη από το Πολυτεχνείο του '94, όπου τον «φωτογράφιζε» ως «αρχηγό και υποκινητή των ταραχοποιών», χωρίς ωστόσο να τολμά ν' αναφέρει τ' όνομά του, προχώρησε, αυτή τη φορά χωρίς ενδοιασμούς, σε μια άνευ προηγουμένου προσωπική επίθεση. Συνεπικουρούμενο από ΚουΚουΕδικα αποβράσματα, δοσίλογους καθηγητάδες και συγκλητικούς, έμμισθους δημοσιογράφους της Ασφάλειας και από ελάχιστους επαγγελματίες λασπολόγους, κατακάθια του λεγόμενου χώρου.

Είναι τιμή μας, πάντως, το γεγονός ότι η συμβολή του συγκεκριμένου συντρόφου μας στους κοινωνικούς αγώνες εδώ και τρεις περίπου δεκαετίες, αναγνωρίζεται με τέτοιο τρόπο από τους δήμιους της ελευθερίας. Και είναι πολύ γελασμένοι αν νομίζουν ότι θα πετύχουν τ' άθλια σχέδιά τους. Απλά γιγαντώνουν την αλληλεγγύη και την συντροφικότητα ανάμεσα σ' όλους εκείνους που είναι και παραμένουν άνθρωποι με το ν' αγωνίζονται απέναντι σε κάθε μορφής εξουσία.

Κλείνοντας θέλουμε να τονίσουμε, για μια ακόμη φορά, ότι η φλόγα της εξέγερσης παραμένει τόσο ζωντανή, που ο μόνος που πρέπει ν' ανησυχεί και να προβληματίζεται είναι το κράτος. Οι κοινωνικές συνθέσεις που πραγματοποιήθηκαν μέσα σ' αυτόν τον εξεγερμένο Νοέμβρη, είναι δύσκολο ν' αποτυπωθούν ή να περιγραφούν με λέξεις. Οι απελευθερωτικές διεργασίες είναι ακόμα έντονες και ιδιαίτερα απειλητικές για τους εξουσιαστές.

Η δίψα για ζωή και για ελευθερία δεν αιχμαλωτίστηκε ούτε για μια στιγμή. Δε μπήκε ούτε για λίγο στα σιδερένια κλουβιά τους. Δεν παραδόθηκε, δεν εξαγοράστηκε ποτέ. Θα την ξαναβρούν σύντομα απέναντί τους με τον τρόπο ακριβώς που τρέμουν...

Το έκτακτο αυτόφωρο στρατοδικείο αφού χώρισε τους συλληφθέντες σε ομάδες σύμφωνα με το επάγγελμα την ηλικία και το φύλο, ξεχώρισε 137, τους δίκασε και τους καταδίκασε με συνοπτικές διαδικασίες. Για 7 απ' αυτούς όρισε να μην έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα η έφεση και να οδηγηθούν στη φυλακή με αιτιολογία τη «φύση της προσωπικότητάς τους»...

(Οι πρώτοι 4 αγωνιστές καταδικάστηκαν στις 12/12/95 και οι υπόλοιποι 3 στις 15/12/95)

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΚΑΠΟΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ 7 ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ '95 ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΝΑ ΠΑΡΑΔΟΘΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«...Και θέλω τώρα να σας πω:

Μες στις Ινδίες, μέσα στην πόλη της Καλκούτας

Φράξαν το δρόμο ενός ανθρώπου

Αλυσοδέσαν έναν άνθρωπο που βάδιζε.

Να το λοιπόν

γιατί δεν καταδέχομαι

να υψώσω το κεφάλι στ' αστροφώτιστα διαστήματα.

Θα πείτε: τ' άστρα είναι μακρινά

κι η γη μας τόσο δα μικρή.

Ε, το λοιπόν, ό,τι κι αν είναι τ' άστρα

εγώ τη γλώσσα μου τους βγάζω

Για μένα το λοιπόν πιο εκπληκτικό

και πιο μυστηριακό και πιο μεγάλο

είναι ένας άνθρωπος που τον μποδίζουν να βαδίζει

είναι ένα άνθρωπος που τον αλυσοδέδουν»

Από τον «Μικρόκοσμο» του Ναζίμ Χικμέτ

Πώς αλήθεια να μιλήσεις για ελευθερία σε ανθρώπους που πληρώνονται για να τη στερούν; Τι να τους πεις και τι να τους εξηγήσεις; Ότι εκείνο το βράδυ ήταν μέσα κόσμος που διεκδικούσε την ελευθερία, όχι μόνο για τον εαυτό του, αλλά για έναν νέο άνθρωπο που δίνει τη μάχη για ελευθερία ή θάνατο και αυτός ο κόσμος κρίθηκε ένοχος γι' αυτή του τη στάση και καταδικάστηκε σε 40 μήνες φυλακή;

Τι να πεις σε αυτούς που καταδικάζουν την αλληλεγγύη και πώς να περιμένεις να σε ακούσουν αφού πρώτα φιλτράρουν τη φωνή σου μέσα σε ποινικούς κώδικες;

Ότι εκεί μέσα ήταν κόσμος που δεν θέλει καλύτερες φυλακές αλλά διεκδικούσε την κατάργησή τους, γιατί θεωρεί βάρβαρο σε μια πολιτισμένη κοινωνία να αποδίδεται έτσι δικαιοσύνη.

Ποιος να καταλάβει ότι εκείνο το βράδυ, στην αστυνομικοκρατούμενη και πνιγμένη στα δακρυγόνα Αθήνα, εκείνο το βράδυ των κρανοφόρων και των αστυνομικών ελικόπτερων που έπνιγαν μέσα στους πυροβολισμούς τη φωνή των αντιστεκόμενων νέων, το Πολυτεχνείο ήταν ο μόνος χώρος ελευθερίας για όσους ανθρώπους έχει αυτή η λέξη κάποιο νόημα ακόμη...

Πώς να αποδώσεις την προσβολή ενός κατηγορητηρίου που σε θεωρεί «βράνδαλο», επειδή σε ταράζουν οι φωνές των κολασμένων, πώς να μιλήσεις για την ατιμώση μιας καταδίκης χωρίς στοιχεία, που σε θέλει ένοχη επειδή τολμάς να μιλάς και να αντιδράς γιατί δεν σου ταιριάζει η στάση της συνένοχης σιωπής.

Και φτάσαμε στο 1995, για να μάθουμε ότι η αλληλεγγύη αξιολογείται ποινικά ως επικίνδυνη. Ε, λοιπόν, ναι, αυτή είναι η κατηγορία και αν είμαι ένοχη είμαι ένοχη γι' αυτήν την αλληλεγγύη και επιπλέον περιήφανη γι' αυτή, όποιο κι αν είναι το τίμημα.

Και μπορεί να μην ξέρω αν αυτός ο κόσμος είναι να σωθεί, αλλά πιστεύω ακράδαντα ότι «αν είναι να σωθεί θα σωθεί μόνον απ' τους ανυπότακτους», όπως έγραψε και ο Αντρέ Ζιντ.

Ιωάννα Σωτήρχου

12/12/95

Πολλοί βλέπουν αλλά λίγοι καταλαβαίνουν. Αλλά και αυτοί που καταλαβαίνουν σιωπούν γιατί τρέμουν μπροστά στο μεγαλείο και τη δόξα του κράτους
Μακιαβέλι)

Δεν μπορώ να πω ότι είμαι ιδιαίτερα ευχαριστημένη που ο «κλήρος» έπεσε σε εμένα, στην Ιωάννα Σωτήρχου, στη Τασία Δεμερτζόγλου και στο Στέλιο Αφράτη για να «πληρώσουμε». Δεν είναι η φυλακή που με τρομάζει. Είναι η οργή και αγανάκτηση που συσσωρεύεται καθημερινά. Είναι που φωνή έχουν μόνο οι εχθροί μας.

Μια που από πενήντα κουκουλοφόροι μετατραπήκαμε μέσα σε μια νύχτα σε εκατοντάδες, είναι ευνόητο να προκαλέσουμε στις συντηρητικές συνειδήσεις αυτού του τύπου, το φόβο πως η κυριαρχία τους δεν θα είναι παντοτινή.

Μας φοβούνται άραγε; Φοβούνται ένα νέο γαλλικό Μάη; Φοβούνται μήπως το κύμα εξέγερσης ξεκινήσει από την νεολαία που αρνείται να ενταχθεί στην «καθωσπρέπει» πολιτική;

Στο φετινό Πολυτεχνείο αυτοί που αρνούνται να ενταχτούν στον μίζερο κύκλο της καθημερινότητας έστειλαν το δικό τους μήνυμα σε όλους. Μήνυμα αντίστασης και αλληλεγγύης.

Είμαστε πολλοί, ακόμα και το πρωινό της 18ης Νοέμβρη όταν μας έζωσε ο αστυνομικός στρατός. Αλήθεια υπάρχει άραγε κανείς, τόσο αφελής που να πιστεύει πως η δύναμη αυτή με τα χακί και μπλε ΜΑΤ, τα ελικόπτερα και τα δακρυγόνα, τις Ζήτα και τις Σίγμα, τις κλούβες και τα ΕΚΑΜ, φτιάχτηκε για να αντιμετωπίσει μια χούφτα αναρχικούς; Όχι βέβαια, φτιάχτηκε για να χτυπήσει ολόκληρη την κοινωνία συνολικά.

Αυτή είναι η δημοκρατία τους. Με φυλακές και έκτακτα στρατοδικεία όπως της Τουρκίας. Με φτώχεια και λιτότητα. Με εξόντωση των κοινωνικών αγωνιστών. Παντού και πάντα. Ελευθερία τελικά είναι η ελευθερία να είσαι διαφορετικός. Βέβαια και στην δημοκρατία μας κατοχυρώνεται η φωνή της μειοψηφίας... αρκεί να είναι μονγγή. Αρκεί να είναι ελεγχόμενη, να γίνει κόμμα και να κατεβάσει αρχηγούς. Και φυσικά να εκφράζει τη διαφωνία της κόσμια, από την τηλεόραση. Τους ενοχλούμε γιατί είμαστε ανεξέλεγκτοι. Γιατί δεν θα γίνουμε ποτέ κόμμα. Γιατί το μόνο που υποσχόμαστε είναι πως θα είμαστε αλληλέγγυοι σε κάθε αντιστεκόμενο.

Θα είμαστε αλληλέγγυοι στους απεργούς πείνας Κώστα Καλαρέμα, στους τρεις της Θεσσαλονίκης, στο Χριστόφορο Μαρίνο και σε κάθε αγωνιστή.

Θα είμαστε αλληλέγγυοι στους συνταξιούχους, στους εργάτες της ΝΑΥΣΙ, στους φοιτητές, σε όλο το λαό γιατί και εμείς κομμάτι του είμαστε.

Δεν έχετε το δικαίωμα να παραμένετε σιωπηλοί εκχωρώντας σ' αυτούς το δικαίωμα να αποφασίζουν για σας και τα παιδιά σας. Να σχεδιάζουν ένα μέλλον με φρίκη, άρνηση της ζωής, της ισότητας και της ελευθερίας. Ο μοναδικός δρόμος είναι ο αγώνας, αδιάλλακτος και επιθετικός, και μοναδική σημαία η μαυροκόκκινη σημαία της κοινωνικής αλληλεγγύης, της Επανάστασης.

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς
Τζούζια Ευαγγελία
(Εργάτρια και φοιτήτρια του Πολυτεχνείου Πάτρως)
12/12/95

«Γιατί; Στην πιο δύσκολη στιγμή της ζωής μου, όπου κινδυνεύω να μπω στη φυλακή σαν «κοινός εγκληματίας», χωρίς δικαίωμα αναστολής μέχρι την εκδίκαση της έφεσής μου, χάνοντας έτσι ό,τι πολυτιμότερο έχω, την ελευθερία μου, ζητώ από κάθε ελεύθερο σκεπτόμενο άτομο να μου απαντήσει:

ΓΙΑΤΙ; Μήπως επειδή συνειδητοποιημένη, πολιτικοποιημένη και ευαισθητοποιημένη στα κοινωνικά προβλήματα, όχι μόνο όταν κάθομαι στην πολυθρόνα του σπιτιού μου απέναντι στην τηλεόραση, βρέθηκα στις 17.11.95 στο Πολυτεχνείο;

Μήπως επειδή σύρθηκα σε μια δίκη χωρίς μάρτυρες υπεράσπισης, χωρίς δικηγόρους, χωρίς καν μάρτυρες κατηγορίας και χωρίς τέλος πάντων αυτές τις προϋποθέσεις που δικαιούται ο κάθε άνθρωπος σε μια δημοκρατική κοινωνία για να δικαστεί;

Αναστασία Βεζιρτζόγλου
12/12/95

Τη στιγμή που η ζωή του Κώστα Καλαρέμα κρέμεται από μια κλωστή και το κράτος προωθεί την εξετομίκευση σε βασική αξία της κοινωνίας εγώ θεωρώ την αλληλεγγύη σαν μια ύψιστη αρχή για μια κοινωνία ανθρώπινη που βασίζεται πάνω στην ισότητα και την ελευθερία.

Με βάση έναν απαράδεκτο κατακερματισμό συρμόμαστε 125 σε μια δίκη-παρωδία όπου δεν δικαζόμαστε για πράξεις, αλλά για ιδέες.

Ελπίζω ότι η κοινωνία δεν θα επιτρέψει τη συγκρότηση και διαπόμπηση ανθρώπων ή κινημάτων που διακατέχονται από αρχές και αξίες σαφώς ανώτερες από αυτές της ρουφιανιάς, του γλειψίματος και της υποταγής».

Στέλιος Αφράτης
12/12/95

Τώρα που η «δίκη» των 126 (από τους 504) τελείωσε, διαπιστώθηκε για άλλη μια φορά ο πανικός του κράτους και των οργάνων του απέναντι στη δύναμη της έμπρακτης αλληλεγγύης, απέναντι στους αγώνες που επιζητούν την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

Ναι, ήμουν στο Πολυτεχνείο του 1995 όπως ήμουν και στο Πολυτεχνείο της 17ης Νοέμβρη του 1973. Η συμμετοχή μου στους κοινωνικούς αγώνες όλα αυτά τα χρόνια δεν μου επέτρεψε και δεν μου επιτρέπει να απολογηθώ για τις απόψεις και τις πρακτικές μου στους διώκτες μου και τα δικαστήριά τους.

Σε ποιούς, άλλωστε, να απευθυνθεί κανείς;

Σ' αυτούς που εκτελώντας τις διαταγές των αφεντικών τους επέβαλαν ποινές κατ' επιλογήν, όπως φαντάζονται πως θα είναι και η προαγωγή τους; Σ' αυτούς που τολμούν να με καταδικάζουν λόγω της «φύσεως του χαρακτήρα μου» (όπως αιτιολόγησαν την απόφασή τους) χωρίς να έχουν έρθει — και πως θα ήταν δυνατό άλλωστε — ποτέ σε επαφή μαζί μου; Δεν έχουν το θάρρος να παραδεχτούν πως μου επέβαλαν ποινή και μάλιστα χωρίς ανασταλτικό αποτέλεσμα επειδή είμαι αναρχικός αλλά και για τη συνολικότερη κοινωνική-αντικρατική μου πρακτική.

Σ' αυτούς που καθ' υπόδειξιν των προϊσταμένων τους καταδίκασαν αγωνιζόμενους ανθρώπους, νομιζοντας πως φυλακίζοντας ορισμένους απ' αυτούς θα ανακόψουν την κοινωνική θύελλα που πρόκειται να ξεσπάσει;

Ε, όχι, λοιπόν!

Επέλεξα συνειδητά την αποχώρησή μου από αυτό το θίασο και δεν συμμετείχα στην κατασκευασμένη παρωδία.

Ας μην επαναπαύονται, οι εχθροί της ελευθερίας, στις ποινές που επέβαλαν. Στο κάτω-κάτω απέδειξαν και πάλι την πλήρη αδυναμία τους απέναντι στην αγωνιζόμενη κοινωνία, αντιπαρατάσσοντας την πενιχρότητα των σιδερόφρακτων ραβδούχων τους και δικών που δεν έχουν καμιά διαφορά από ανακριτικά γραφεία και έκτακτα στρατοδικεία.

Το σπουδαιότερο, όμως, είναι πως και με τις πρόσφατες πράξεις τους δικαίωσαν, για μια ακόμα φορά, τις αναρχικές απόψεις που αντιπαρατίθενται στην αντιανθρώπινη φύση του κράτους, των θεσμών και των μηχανισμών του.

Όσους αγωνιζόμενους ανθρώπους κι αν επιχειρήσουν να κλείσουν στις φυλακές τους δεν θα κατορθώσουν τίποτα. Απλά θα πετύχουν το δυνάμωμα του αγώνα ενάντια στην τυραννία και για την πανανθρώπινη ελευθερία.

Με ακλόνητη βεβαιότητα στις ανεξάντλητες δυνάμεις και δυνατότητες όλων των ανθρώπων που αγωνίζονται αλλά και των συντρόφων μου,

Μέχρι την ολοκλήρωση του αδιάλλακτου και επιθετικού αντικρατικού αγώνα,

Παραμένω παντοτείνά πολέμιος κάθε τυραννίας.

Λευτεριά σε όλους

Γιώργος Βλασσόπουλος

Αθήνα 15 Δεκέμβρη 1995

(Στις 18/12 η «Ε» έλαβε και δημοσίευσε επιστολή του γραφείου τύπου του Κ.Σ. της **πανικόβλητης ΚΝΕ** την οποία παραθέτουμε παρακάτω — για ιστορικούς λόγους — και η οποία εν συνεχεία απαντήθηκε από το σύντροφο Γ. Βλασσόπουλο και από **ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ**)

Προς την εφημερίδα Ελευθεροτυπία

Αξιότιμε κύριε Διευθυντή

Στην «Ε» της Δευτέρας 18.12.95 δημοσιεύσατε δήλωση του Γιώργου Βλασσόπουλου με τίτλο «δεν απολογούμαι στους διώκτες μου» στην οποία «καταθέτει την άποψή του».

Αν και δεν μας ζητήσατε την άποψη μας για τα γεγονότα, ορισμένα από τα οποία τα γνωρίζουμε πολύ καλά, θα θέλαμε να αναφέρθουν εδώ ορισμένα δεδομένα που για πολιτικούς και ιδεολογικούς λόγους δεν εκθέτουμε στα αστικά δικαστήρια.

Οι διώκτες και οι εχθροί του νεολαιίστικου κινήματος, μέσα σ' αυτούς ο Γ. Βλασσόπουλος, δεν απολογούνται στα δικαστήρια αυτού του συστήματος. Θαρρεί όμως η στιγμή που θα απολογηθούν και πραγματικά θα πληρώσουν για τις πρακτικές τους ενάντια στους φορείς και τους αγώνες της νεολαίας και του λαού μας. Κι από τις πρακτικές τους θα κριθούν κι όχι από δηλώσεις όπως αυτή στην εφημερίδα σας, που ούτε λίγο ούτε πολύ τον παρουσιάζουν σαν αγωνιστή που συμμετέχει στους κοινωνικούς αγώνες από το '73 ως σήμερα.

Ας σταθούμε μόνο στα γεγονότα:

Τετάρτη 15/11: συγκέντρωση ομάδας Βλασσόπουλου στο Πολυτεχνείο κι επίθεση κοκκινόλοφρων όχι στο κράτος, αλλά στην περιφρούρηση του χώρου, με τηλεσίγραφα: αν δεν διαλυθείτε σε 10 λεπτά θα χυθεί «αίμα» και απειλές «αλήτες Κνίτες θα πεθάνετε».

Τα μέλη της ΚΝΕ που βρίσκονταν εκεί για να υλοποιήσουν την απόφαση της ΕΦΦΕ, γίνονται κατόπιν οι στόχοι δολοφονικής εφόδου με μολότωφ και σιδηρολοστούς προσχεδιασμένης με στρατιωτικό τρόπο, 9 σ/φοι μας μεταφέρονται τραυματισμένοι στα νοσοκομεία.

Για πρώτη φορά οι μολότωφ έχουν στόχο φοιτητές, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί σοβαρά και να νοσηλεύεται 1 μήνα μετά ακόμη στο ΚΑΤ ο Γ. Κυριακίδης, μέλος του ΚΣ της ΕΦΦΕ και της ΚΝΕ, με σοβαρά εγκαύματα σε όλο του το σώμα.

Διευκρίνιση: Ο κ. Βλασσόπουλος, χαρακτηρίζοντας δειλούς και προδότες όσους από την ομάδα του έλεγαν «όχι και να σκοτώσουμε», έδωσε την εντολή της επίθεσης με ξύλα και μολότωφ σε όσους προσπαθούσαν να βοηθήσουν τον σ. Κυριακίδη. Ο κ. Βλασσόπουλος δεν μπορεί να ταυτίζεται, όπως επιχειρείται σήμερα, και σ' αυτό συμβάλλει η μέθοδος της ομαδικής σύλληψης, δίκης και καταδίκης με το απαράδεκτο «επιχείρημα» της συλλογικής ευθύνης, με τα παιδιά που για διάφορους λόγους εγκλωβίστηκαν, όπως τα περισσότερα δήλωσαν, μέσα στο Πολυτεχνείο, σε ένα προκατασκευασμένο σχέδιο, που εχθρούς του δεν είχε το κράτος αλλά τον συμβολικό για το λαό μας αντιμπερειαλιστικό γιορτασμό του Πολυτεχνείου, τους φορείς και τις κατακτήσεις (βλ. άστυλο) του λαϊκού κινήματος.

Η επίθεση αυτή γίνεται σε μια περίοδο που τα προβλήματα μεγαλώνουν, οι αγώνες αναπτύσσονται και οι κοινωνικοί πολιτικοί συσχετισμοί αρχίζουν να μπαίνουν σε αμφισβήτηση.

Η περιφρούρηση του νεολαιίστικου κινήματος από προβοκάτορες, η πάλη ενάντια σε όσους με κάθε τρόπο προσπαθούν να περιθωριοποιήσουν την νεολαία, να εκτροχιάσουν και να εκτονώσουν την νεολαιίστικη δυσαρέσκεια, ενάντια σε όσους μιλούν για το θάνατο της κοινωνίας και προετοιμάζουν τον ενταφιασμό του κινήματος, σε όσους δίνουν το φίλι της ζωής στο καπιταλιστικό σύστημα που σαπίζει, δε θα αφήσει αυτήν την πρόκληση αναπάντητη.

Γραφείο Τύπου του ΚΣ της ΚΝΕ
18.11.95

Δεν αποτελεί έκπληξη το κείμενο του Κ.Σ. της ΚΝΕ ενάντια στο πρόσωπό μου. Δεν είναι καθόλου τυχαίο πως οι οπισθοφυλακές του κράτους έρχονται να καλύψουν τον πανικό και την αδυναμία του.

Η μισαλλοδοξία, η λασπολογία και τα ασύστολα ψεύδη χαρακτηρίζαν πάντοτε τους εξουσιαστές.

Οι απόγονοι της ΟΠΛΑ προσπαθούν να συνεχίσουν επάξια την «παράδοση» που θέλει να χαρακτηρίζει χαφιέδες και ανθρώπους της ασφάλειας όσους δεν υποκύπτουν στην τυραννία, όσους αγωνίζονται για την πανανθρώπινη ελευθερία.

Δεν είναι τυχαίο πως αυτή η «παράδοση» είναι που έβγαλε τον Αρη Βελουχιώτη δηλωσία εχθρό του κόμματος και εχθρό του Λαού, τον Πλουμπίδη χαφιέ της ασφάλειας και τους διαφωνούντες σαν πράκτορες της αντίδρασης και του ιμπεριαλισμού, χαφιέδες και αντεπαναστάτες τους οποίους αναλάμβανε να εκκαθαρίσει η ΟΠΛΑ με μια σφαίρα στον αυχένα.

Όταν για τα δικά τους μέλη χρησιμοποιήσαν και χρησιμοποιούν αυτά τα μέσα, είναι ενόητοι οι λόγοι για τους οποίους ο Ρίζοσπάστης από την πρώτη στιγμή της σύλληψής μου (μαζί με άλλους 503 ανθρώπους) στο Πολυτεχνείο, έχυne χολή και ψεύδη παροτρύνοντας τις διωκτικές αρχές να με φυλακίσουν επιστρατεύοντας γι' αυτό το σκοπό μέλη και οπαδούς του κόμματος οι οποίοι υπηρετούν στους διωκτικούς μηχανισμούς του κράτους.

Δεν προτίθεται να ανοίξω κανενός είδους διάλογο με τους τυράννους και τα τσιράκια τους. Αυτοί που αυτοχρίζονται προστάτες του νεολαιίστικου κινήματος είναι που ματοκύλισαν τους νεολαίους το 1979, που προσπάθησαν να καταστείλουν και να απομακρύνουν τους νεολαίους και όλους τους αγωνιζόμενους από την κατάληψη του Πολυτεχνείου το 1973 και οι οποίοι σε κάθε περίπτωση ξυλοκοπούν και παραδίδουν στα ΜΑΤ νεολαίους και τέλος είναι οι ίδιοι που στην Πανσπουδαστική Νο 8 κατάγγελλαν σαν χαφιέ τον αγωνιστή Διονύση Μαυρογένη.

Όσο για τις απειλές των καθοδηγητών της ΚΝΕ τις έχω γραμμένες στα παλιά μου τα παπούτσια.

Γιώργος Βλασσόπουλος

Υ.Γ. Αν νομίζουν πως στο πρόσωπό μου θα πολεμήσουν την αναρχία είναι καταγέλαστοι. Ο αναρχικός και κοινωνικός απελευθερωτικός αγώνας δεν χρειάζεται και δεν έχει αρχηγούς και ομαδάρχες, "πατερούληδες" και προστάτες και συνεχίζει άκαθεκτα την πορεία του χωρίς να εξαρτάται από συγκεκριμένα πρόσωπα.

15/12/95

ΜΙΑ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

*Δεν είμαι εγώ σπορά της τύχης
ο πλαστοουργός του ρεπορτάζ
εγώ είμαι τέκνο της απάτης
πρώτο παιδί της χαλμάς*

Σαν αναρχικοί είναι σαφές πως τίποτε δεν μας χωρίζει από τους κομμουνιστές και τους αγωνιστές που πάλεψαν κάτω από την σημαία του ΚΚΕ. Από τους απλούς ανθρώπους που έδωσαν και την ζωή τους για τα ιδανικά του σοσιαλισμού και της αταξικής κοινωνίας.

Δεν ξεχνάμε όμως πως σε ένα εξουσιαστικό κόμμα άλλο πράγμα η βάση και άλλο πράγμα η κορυφή της πυραμίδας.

Δεν ξεχνάμε πως το ΚΚΕ είναι ο (τρόπος του λέγειν, βέβαια) απόγονος των μπολσεβίκων δολοφόνων της Κροστάνδης και του Μαχνοβίτικου κινήματος.

Δεν ξεχνάμε πως για δύο δεκαετίες η ΚΝΕ χρησιμοποιήθηκε σαν όργανο καταστολής των διαφωνούντων. Δεν ξεχνάμε την επίθεση στο Χιμέιο του '81.

Δεν ξεχνάμε τη συμμαχία με τον Μητσότακη.